

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἴκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ

Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8

Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις

Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 5^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 13 Ἰουνίου 1898

Ἔτος 20^{ον}.—Ἀριθ. 25

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 185)

— Εἶμαι σύμφωνος, Οὐρλιγκερλῆ !
Ὁ Ἀλβράνοὺς ὅμως δὲν ταξιδεύει πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ Νοτίου Πόλου. Ἀμα ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ κατορθώσῃ νὰ ἐπανεῦρῃ τοὺς ναυαγούς τῆς Ἰάνας καὶ τοὺς ἐπιβιάσῃ ἐπὶ τοῦ Ἀλβράνοῦ, εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ θεωρήσῃ τὸ ἔργον του ὡς τελειωμένον καὶ δὲν θὰ θελήσῃ νὰ κάμῃ τίποτε ἄλλο, δὲν θὰ προχωρήσῃ περισσότερον.

— Αὐτὸ ἐννοεῖται, κύριε Ζώρλιγκ, ἐννοεῖται ! Ὅταν ὅμως δὲν θὰ ἀπέχη παρὰ μόλις τριακόσια ἢ τετρακόσια μίλλια ἀπὸ τὸν πόλον, δὲν νομίζετε πῶς εἰμπορεῖ ἐξαίρετα νὰ τοῦ ἔλθῃ ἡ περιέργεια νὰ πλησιάσῃ, γιὰ νὰ ἰδῇ καὶ τὴν ἄκρην τοῦ ἄξωνος, εἰς τὸν ὁποῖον στρηφγυρίζει ἡ Γῆ μας ὡς ὄρνιθα ἐστὶ σούβλα ; . . . εἶπεν ὁ ναύκληρος γελῶν.

— Ἔστω ἄλλ' αὐτὸ ἀξίζει τὸν κόπον, διὰ νὰ ἐκτεθῇ κανεὶς καὶ εἰς νέους κινδύνους ; εἶνε σωστὸν νὰ φθάνῃ ἕως ἐκεῖ τὸ πάθος τῶν γεωγραφικῶν ἀνακαλύψεων ;

— Καὶ ναὶ καὶ ὄχι, κύριε Ζώρλιγκ ! Τί νὰ σὰς πῶ ὅμως ! ἂν ἤμπορούσα νὰ προχωρήσω περισσότερον ἢ ὅσον ἐπροχώρησαν ὅλοι οἱ ἄλλοι ἕως τώρα, αὐτὸ θὰ ἐκολάκευε πολὺ τὴν φιλοτιμίαν μου, ὡς ναυτικοῦ. . .

— Μὲ τὸ δίκη σου, Οὐρλιγκερλῆ, ἀπήντησα πρὸς τὸν ναύκληρον. Ὅλοι οἱ παλαιὸι ναῦται τοῦ Ἀλβράνοῦ, τὸ ἡξεύρω, θὰ ἐκο-

λακεύοντο ἐπίσης καὶ θὰ ἦσαν ἔτοιμοι νὰκολουθήσουν τὸν πλοίαρχον τῶν ὁπουδήποτε καὶ ἂν τοὺς ἐπήγαινε. Ἀλλὰ δὲν συλλογίζεσαι, ὅτι οἱ νέοι θὰ ἠρνοῦντο ; Αὐτοί, βλέπεις, δὲν ἐναυτολογήθησαν μὲ τὴν συμφωνίαν νὰ προχωρήσουν μέχρι τοῦ πόλου, δηλαδὴ νὰ ριψοκινδυνεύσουν τόσο πολύ.

— Τὸ γνωρίζω, κύριε Ζώρλιγκ, μοῦ φαίνεται ὅμως, ὅτι καὶ αὐτοὶ θὰ ἐδέχοντο, ἂν παραδείγματος χάριν ὁ πλοίαρχος τοὺς ἔλεγεν, ὅτι ὁ μισθὸς τῶν θὰ

μεγαλῶνῃ ὁλοένα γιὰ κάθε παράλληλον ποῦ θὰ περνοῦμε, ὕστερ' ἀπὸ τὴν νῆσον Τσάλαλ. Λέγω, ἀλλὰ πάλιν δὲν εἶμαι βέβαιος. . .

— Οὔτε ἐγὼ, ναύκληρε.

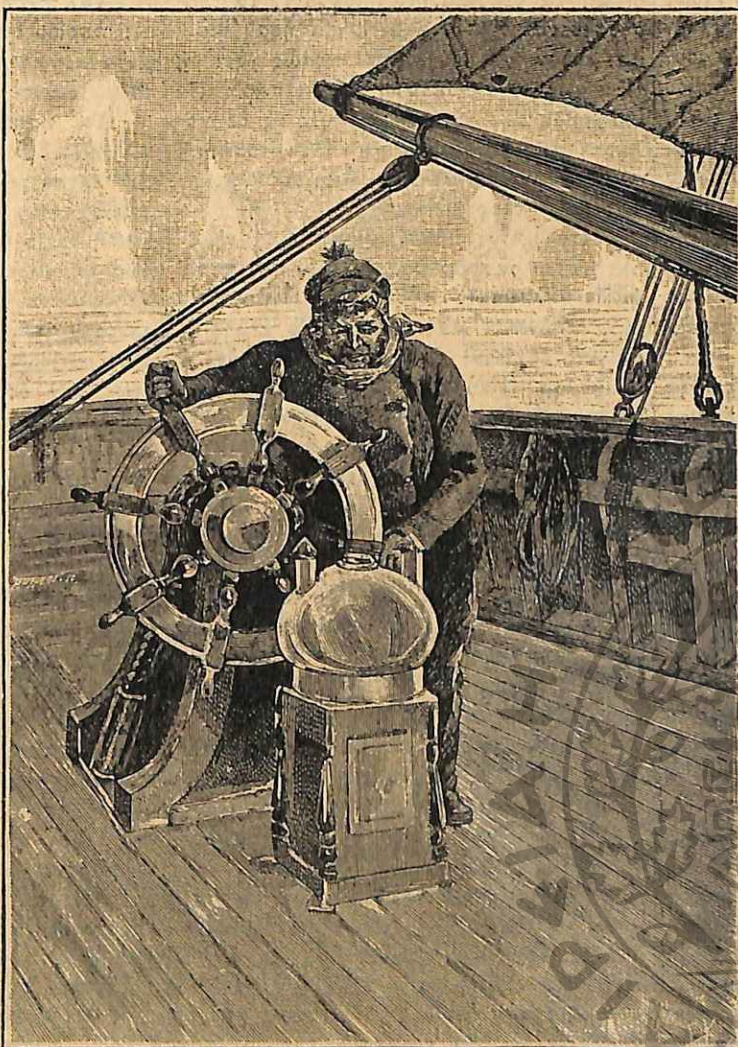
— Καὶ δὲν εἶμαι βέβαιος, διότι ξεύρω καλὰ ὅτι ὁ Χῆρνε καὶ οἱ ἄλλοι τῆς Φαλκλάνδης, — δηλαδὴ οἱ περισσότεροι μέσα ἐστὶ πλοῖο, — εἶχαν ἐλπίδες ὅτι δὲν θὰ κατορθώναμε νὰ περάσουμε τὸ παγόφραγμα καὶ ὅτι τὸ ταξίδι θὰ ἐσταματοῦσεν ὡς τὸν πολικὸν κύκλον. . .

Φαντασθῆτε λοιπὸν τί λέγουν ἀπὸ μέσα τοὺς τώρα, ποῦ βλέπουν νὰ προχωροῦμε τόσῳ πολὺ. Δὲν ἡξεύρω τί μπορεῖ νὰ συμβῇ ὡς τὸ τέλος, μοῦ φαίνεται ὅμως ὅτι ὁ Χῆρνε εἶνε πολὺ ὑποπτος ἄνθρωπος, καὶ νὰ σὰς πῶ τὴν ἀλήθειαν, τὸν ἐπιβλέπω πολὺ.

Ὁ ναύκληρος δὲν εἶχεν ἄδικον. Ὁ Χῆρνε αὐτός, μὲ τὴν ἐπιρροὴν τὴν ὁποίαν ἐξήσκει ἐπὶ τῶν νεοσυλλέκτων, δὲν ἦτο ὁλωσδιόλου ἀκίνδυνος διὰ τὸ μέλλον. . .

Κατὰ τὴν νύκτα τῆς 19 πρὸς τὴν 20 Δεκεμβρίου, ὁ ὑπνος μου πρὸς στιγμὴν διεταράχθη ὑπὸ παραδόξου τινος ὀνείρου. Ναί, ὄνειρον θὰ ἦτο βεβαίως. Ἐν τούτοις πρέπει νὰ το διηγηθῶ ἐνταῦθα, διότι θὰ σὰς δώσῃ ἰδέαν περὶ τῆς ψυχικῆς μου καταστάσεως κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην.

Ἐκαμνεν ἀκόμη ἀρκετὸν ψυχός, καὶ διὰ τοῦτο, ἅμα ἐξῆπλονόμην ἐπὶ τῆς ναυτικῆς μου κλίνης, ἔσπευδα νὰ τυλιχθῶ καλὰ μὲ ὅλα τὰ σκεπάσματα. Συνήθως ὁ ὑπνος, ὁ ὁποῖος μὲ κατελάμβανεν ἀπὸ τῆς ἐνάτης ἔσπερινῆς ὥρας, παρετεινέτο ἀδιάκοπος μέχρι τῆς πέμπτης πρωΐνης.



«Ὁ Χούντ, ὁρθὸς παρὰ τὸν τροχὸν τοῦ πηδαλίου, μὲ τοὺς ὀρθαλμούς προσηλωμένους ἐπὶ τῆς πυξίδος.» (Σελ. 194, στήλ. α').

Ἐκοιμώμην λοιπὸν καὶ τὴν νύκτα ἐκείνην, ὅταν, περὶ τὴν δευτέραν ὥραν μετὰ τὸ μεσονύκτιον, ἀφυπνίσθην ὑπὸ ψιθύρου τινὸς θοηνώδους καὶ παρατεταμένου. Ἦνοιξα τοὺς ὀφθαλμούς, — ἡ μᾶλλον μοὶ ἐφάνη ὅτι τοὺς ἦνοιξα. Τὰ φύλλα τῶν δύο θυρίδων ἦσαν κλειστά· ὁ θαλαμίσκος μου ἦτο βυθισμένος εἰς σκότος βαθύ.

Ὁ ψιθύρος ἐξηκολούθει· ἔπειτα τὸ οὖς καὶ μοὶ ἐφάνη ὅτι μία φωνή, — φωνή, τὴν ὁποίαν δὲν ἐγνώριζα, — ἐφέλλιζεν αὐτὰς τὰς λέξεις :

«Τὸν Πύμ !.. τὸν Πύμ !.. τὸν καίμενον τὸν Πύμ !»

Ἦτο παραίσθησις βεβαίως... ἐκτὸς ἂν εἶχεν εἰσέλθῃ κάποιος εἰς τὸ δωμάτιόν μου διὰ τῆς θύρας, τὴν ὁποίαν δὲν ἐκλείδωνα ποτέ...

«Τὸν Πύμ !.. ἐξηκολούθει λέγουσα ἡ ἄγνωστος φωνή... Δὲν πρέπει, δὲν πρέπει νὰ λησμονοῦμε ποτὲ τὸν καίμενον τὸν Πύμ !..»

Αὐτὴν τὴν φορὰν ἤκουσα καθαρῶτα τὰς λέξεις, ἀπὸ πολὺ πλησίον, σχεδὸν εἰς τὸ αὐτί μου... Τί ἐσήμαινε λοιπὸν αὐτὴ ἡ σύστασις, καὶ διατί ἀπηρθύνετο πρὸς ἐμέ; Νὰ μὴ λησμονήσω τὸν Πύμ;... Ἀλλὰ μήπως δὲν εἶχεν ἀποθάνῃ, μετὰ τὴν εἰς Ἀμερικὴν ἐπιστροφὴν του, θάνατον αἰφνίδιον καὶ οἰκτρὸν, τοῦ ὁποίου οὐδεὶς ἐγνώριζε τὰς λεπτομερείας;...

Ἐνόησα τότε ὅτι παρελογιζόμην καὶ ἀφυπνίσθην ἐντελῶς, μετὰ τὴν ἐντύπωσιν ὅτι εἶχα ἰδῆ ὄνειρον ἐκτάκτως ζωηρόν, ὁρεϊζόμενον εἰς κάποιαν ἐγκεφαλικὴν διεγέρσιν.

Ἐσηκώθην διαμιάς ἀπὸ τὴν κλίνην μου, καὶ ἀνοίξας μίαν θυρίδα, ἐκύτταξα ἔξω.

Οὐδεὶς εὐρίσκετο εἰς τὴν πρύμνην τῆς γολέττας, παρὰ μόνος ὁ Χούντ, ὄρθιος παρὰ τὸν τροχὸν τοῦ πηδαλίου, μετὰ τοὺς ὀφθαλμούς προσηλωμένους ἐπὶ τῆς πυξίδος.

Δὲν εἶχα νὰ κάμω ἄλλο τίποτε, εἰμὴ νὰ κατακλιθῶ ἐν νέου. Τοῦτο ἔκαμα τωόντι, καὶ μολονότι μοὶ ἐφάνη πάλιν, ὅτι ἐπανειλημμένως ἤκουσα τὸ ὄνομα τοῦ Ἀρθούρου Πύμ ἀντηχοῦν παρὰ τὸ οὖς μου, ἐκοιμήθην μέχρι πρωΐας.

Ὅταν ἐξύπνησα, ἐκ τοῦ νυκτερινοῦ τούτου περιστατικοῦ δὲν μοὶ ἔμνευε παρὰ μία ἀόριστος καὶ ἀμυδρὰ ἐντύπωσις, ἡ ὁποία δὲν ἐδράμνε νὰ ἐξαλειφθῇ.

Τὴν 10 Ἰανουαρίου ἡ καταμέτρησις τοῦ πλοίαρχου τῆς Ἰάνας εἶχε δώσῃ πλάτος μὲν 81° 21' μήκος δὲ 42° 5'. Μ' ἐλαχίστην διαφορὰν, τοιαύτη εὐρέθη καὶ ἡ ἰδική μας θέσις τὴν πρωΐαν τῆς 20 Δεκεμβρίου. Ἐβαδίζαμεν ἐπομένως κατ' εὐθεΐαν πρὸς τὴν νησίδα Βενέτην, τὴν ὁποίαν θὰ ἐβλέπαμεν μετὰ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας τὸ βραδύτερον.

Τῶν 21 Δεκεμβρίου, περὶ τὴν

ἑκτὴν μετὰ μεσημβρίαν, ἡ φωνὴ τοῦ σκοπιωροῦ ἀνήγγειλε γῆν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'

Η ΝΗΣΙΣ ΒΕΝΕΤΗ

Ὁ Ἀλβράνο, διατρέξας περὶ τὰ ὀκτακόσια μίλλια ἀπὸ τοῦ πολιτικοῦ κύκλου, εὐρίσκετο ἤδη ἀπέναντι τῆς Βενέτης. Τὸ πλήρωμα εἶχεν ἀπόλυτον ἀνάγκην ἀναπαύσεως, διότι εἶχεν ἐξαντληθῇ κατὰ τὰς τελευταίας ὥρας, ἀναγκασθὲν νὰ ρυμουλκήσῃ τὸν Ἀλβράνο διὰ τῶν λέμβων ἐπὶ θαλάσσης ἐντελῶς ἀκινήτου. Ἐνεκα τούτου ἡ ἀποβίβασις εἶχεν ἀναβληθῇ διὰ τὴν ἐπομένην, καὶ ἐγὼ ἐπέστρεψα εἰς τὸν θαλαμίσκον μου.

Τὴν νύκτα ἐκείνην οὐδεμία φωνὴ ἐτάραξε τὸν ὕπνον μου, καὶ ἀπὸ τῆς πέμπτῃς ὥρας εὐρέθην μετὰ τῶν πρώτων ἐπὶ τοῦ καταστρώματος.

Εἶνε περιττὸν νὰ εἴπω ὅτι ὁ Τζέμ Βέστ εἶχε λάβῃ ὅλα τὰ προφυλακτικὰ μέτρα, τὰ ὁποῖα ἦσαν ἀναγκαῖα διὰ τὴν προσέγγισίν μας εἰς τὰ ὑποπτα ἐκεῖνα μέρη. Ἡ αὐστηροτέρα ἐπιβλεψὶς ἤσκειτο ἐπὶ τοῦ πλοίου. Τὰ τηλεδόλα, αἱ ὀβίδες, τὰ τυφέκια, τὰ πιστόλια, τὰ προστατευτικὰ δίκτυα, τὰ πάντα ἦσαν ἑτοιμα. Δὲν ἐλησμονοῦμεν ποσὸς ὅτι ἡ Ἰάνα εἶχεν ὑποστῇ ἔφοδον παρὰ τῶν ἰθαγενῶν τῆς νήσου Τσάλαλ, ἡ δὲ γολέττα μας εὐρίσκετο τότε εἰς ἀπόστασιν μόλις ἐξήκοντα μιλίων ἀπὸ τοῦ θαλάσσιου τῆς καταστροφῆς ἐκείνης.

Ἡ νύξ εἶχε διέλθῃ ἡσυχῶς· τὴν ἡμέραν οὐδὲν σκάφος ἐφάνη εἰς τὴν περίξ ἡμῶν θάλασσαν, οὐδεὶς ἄνθρωπος εἰς τὴν ἀπέναντί μας ἀκτὴν. Τὸ μέρος ἐφαίνετο ἔρημον· ἄλλως τε ἐκεῖ οὔτε ὁ Οὐίλλιαμ Γκὺ δὲν εἶχεν ἀνακαλύψῃ ἕλκος ἀνθρώπου. Ἡ νησίς Βενέτη ἦτο ἐντελῶς ἀκατοίκητος.

Βράχος ξηρὸς καὶ ἄγονος, ἄνευ ἔχρους λεύκης περίπου—τοιαύτη μοὶ ἐφάνη ἡ νησίς Βενέτη, τοιαύτην τὴν περίγραφοι καὶ ὁ Ἀρθούρος Πύμ.

Ἡ γολέττα μας ἡγκυροβόλησεν εἰς ἀπόστασιν ἐνὸς μιλίου, πρὸς βορρᾶν. Ἦτο ἡ θέσις, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀγκυροβολήσῃ καὶ ἡ Ἰάνα.

— Κύριε Ζώρλιγκ, μοὶ εἶπεν ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ· βλέπετε τὸ ἀκρωτήριο ἐκεῖνο, πρὸς τὸ βορειοανατολικὸν μέρος τῆς νήσου;...

— Τὸ βλέπω.

— Δὲν ἀποτελεῖται ἀπὸ σωρείαν βράχων, οἱ ὁποῖοι ὁμοιάζουν με μπάλες, με δέματα βάμβακος, τὸ ἐν ἐπάνω εἰς τὸ ἄλλο;

— Πραγματικῶς· εἶνε ὅπως περιγράφεται εἰς τὴν διήγησιν τοῦ Ἀρθούρου Πύμ.

— Δὲν μένει τώρα, παρὰ νὰ ποιεῖται

σθῶμεν εἰς αὐτὸ τὸ ἀκρωτήριο, κύριε Ζώρλιγκ. Τίς οἶδε μήπως εὐρωμεν ἐκεῖ τίποτε λείψανα ἀνδρῶν τῆς Ἰάνας, ἂν βέβαια κατάρθρωσαν νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν νήσον Τσάλαλ...

Πρέπει νὰ εἴπω ἐν συντόμῳ ὁποῖα τις ἦτο τότε ἡ ψυχικὴ μας κατάστασις. Ἀπέναντί μας εἰς μικρὰν ἀπόστασιν, ἔκειτο ἡ νησίς, ἐπὶ τῆς ὁποίας ὁ Ἀρθούρος Πύμ καὶ ὁ Οὐίλλιαμ Γκὺ εἶχον ἀποβιβάσθῃ πρὸ ἑνδεκα ἐτῶν. Ὅταν ἡ Ἰάνα ἐφθασεν ἐδῶ, εὐρίσκετο ὑπὸ συνθήκας πᾶν ἄλλο ἢ λαμπράς, διότι ἤρριξαν ἤδη νὰ τῆς λείπουν τὰ τρόφιμα καὶ οἱ ἄνδρες τῆς νὰ ὑποφέρουν. Ἀπεναντίας ἡ ὑγεία τῶν ἀνδρῶν τοῦ Ἀλβράνο διετερεῖτο ἀσάλευτος καὶ ἐκτὸς τῶν νεοσυλλέκτων, οἱ ὁποῖοι ἐμεμφιμοῖον μετὰ τῶν ὅλων οἱ παλαιοὶ ναῦται ἐφαίνοντο πλήρεις ζήλου καὶ ἐλπίδος, κατευχαριστημένοι διότι εὐρισκόμεθα τόσῳ πλησίον τοῦ τέρατος.

Τί ἐσκέπτετο, τί ἐπόθει, πόσον ἀνυπομένει ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ, τὸ μαντεύει τις εὐκόλως... Εἰμπορὼ νὰ εἴπω ὅτι κατέτρωγε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν νησίδα Βενέτην.

Ἀλλ' ὑπῆρχεν ἄλλος, τὰ βλέμματα τοῦ ὁποίου ἦσαν προσηλωμένα ἐπ' αὐτῆς μετὰ μεγαλητέρας ἀκόμῃ ἐπιμονῆς. Ἦτο ὁ Χούντ.

Ἀφ' ἧς στιγμῆς ἡγκυροβόλησαμεν, ὁ Χούντ δὲν εἶχε κατακλιθῇ διόλου ἐπὶ τοῦ καταστρώματος—ὅπως συνείθιζε νὰ κάμνῃ, —διὰ νὰ κοιμηθῇ ἔστω καὶ ἐπὶ δύο ἢ τρεῖς μόνον ὥρας. Ἰστατο διαρκῶς παρὰ τὸ δρύφακτον τῆς πρώρας, μετὰ τὸ μέγα ἐκεῖνο στόμα συνεσφιγμένον, μετὰ τὸ μέτωπον ὑψαλωμένον ὑπὸ μωρίων ρυτίδων, καὶ ἡτένιζεν ἀκαταπαύστως τὴν ἀπέναντι ἀκτὴν, μὴ ἀποστρέψων ἀπ' αὐτῆς τὸ βλέμμα οὔτε μίαν στιγμὴν!

Ὑπενθυμίζω, —διότι τὸ εἶπα καὶ ἄλλοτε, —ὅτι Βενέτης ὠνομάζετο ὁ συνδιοκτῆτης τῆς Ἰάνας, καὶ πρὸς τιμὴν τούτου ὁ πλοίαρχος Οὐίλλιαμ Γκὺ ὠνόμασε Βενέτην τὴν πρώτην γῆν, τὴν ἀνακαλυφθεῖσαν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ ἀνταρκτικοῦ.

Πρὶν ἀπέλθῃ ἐκ τοῦ Ἀλβράνο, ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ ἐσύστησεν εἰς τὸν ὑποπλοίαρχον τὴν μεγαλητέραν προσοχὴν καὶ ἐπιβλεψιν, — μολονότι ὁ Τζέμ Βέστ δὲν εἶχεν ἀνάγκην τοιαύτης συστάσεως. Ἡ ἐξερεύνησις μας δὲν θὰ παρετεινέτο περισσότερον ἀπὸ πέντε ἢ ἑξ ὥρας· καὶ ἂν ἡ λέμβος μας δὲν ἐπέστρεφε τὸ ἀπόγευμα, ὁ ὑποπλοίαρχος ὤφειλε νὰ στείλῃ δευτέραν πρὸς ἀναζήτησίν της.

— Πρόσεχε ἐπίσης τοὺς νεοσυλλέκτους, προσέθεσεν ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ.

— Μείνατε ἡσυχος, πλοίαρχε, ἀπε-

κρίθῃ ὁ Τζέμ Βέστ. Καὶ μάλιστα, ἀφ' οὗ σὰς χρειάζονται τέσσαρες κωπηλάται, πάρετε ἀπὸ τοὺς νεοσυλλέκτους, διὰ νὰ ἐλαττωθῇ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐντὸς τοῦ πλοίου δυστρόπων.

Ἡ συμβουλὴ ἦτο φρόνιμος, διότι, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν πάντοτε τοῦ Χήρνε, ἡ δυσἀρεσκεία τῶν ἐκ Φαλκλάνδης συντρόφων τοῦ ἡξάνεν ἡμέρα τῇ ἡμέρα.

Ὅταν ἡ λέμβος ἡτοιμάσθῃ, τέσσαρες ἐκ τῶν νεοσυλλέκτων ἐτοποθετήθησαν εἰς τὰς κώπας, ὁ δὲ Χούντ τῇ αἰτήσῃ του εἰς τὸ πηδάλιον. Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ, ὁ ναύκληρος καὶ ἐγὼ, ὅλοι καλῶς ὀπλισμένοι, ἐλάβομεν θέσιν ὀπίσω, καὶ ἡ λέμβος ἐξεκίνησε διὰ τὴν νησίδα.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἐκάμψαμεν τὸ ἀκρωτήριο, τὸ ὁποῖον, ἐκ τοῦ πλησίον ὁρώμενον, δὲν ὠμοιάζε πλέον μετὰ σωρείαν δερμάτων βάμβακος, — καὶ τότε ἐπαρουσιάσθῃ ἐνώπιόν μας ὁ μικρὸς ὄρμος, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχον προσορμισθῇ καὶ αἱ λέμβοι τῆς Ἰάνας.

Πρὸς τὸν ὄρμον τοῦτον μᾶς διηύθυνεν ὁ Χούντ. Ἡδυνάτο τις νὰ ἔχῃ πλήρη πεποίθησιν εἰς τὸ ναυτικὸν τοῦ ἐνστικτοῦ.

Ἀλλως τε ὠδήγει τὴν λέμβον μετὰ τὴν δεξιότητα, παρακάμπτων τοὺς σκοπέλους, οἱ ὁποῖοι ἐπρόβαλλον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ὥστε θὰ ἔλεγε τις ὅτι ἐγνώριζε τελείως τὴν ἀκτὴν ἐκείνην...

Ἀπεβιβάσθην εἰς τὸν μυχὸν τοῦ ὄρμου, ἐπὶ μεγάλων πετρῶν, τὰς ὁποίας ἐκάλυπτεν ἰσχυροτάτη βλάστησις λειχήνων. Ἐνεκα τῆς ἀμπώτιδος, ἡ θάλασσα ἀπεσύρετο ἤδη καὶ ἀπεκάλυπτεν ἐν εἰδῶς ἀμμόδους αἰγιαλοῦ, ἐσπαρμένους διὰ μελανῶν λιθῶν, οἱ ὁποῖοι ὠμοιάζον με κεφαλὰς ὑπερμεγέθων καρφίων.

[Ἐπετα συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΗ ΜΑΝΑ ΜΟΥ

[Ἐκ τῶν τοῦ Δε' Ἀμτίαις.]

Φεύγουν τὰ χρόνια γρήγορα, Μὰ κάτι ἀφίνουν 'ς τὸ μωρὸ τὸ σῶμα· Εἶν' ἐξηντάρη ἡ μάνα μου Κι' ὅποιος τὴν ὀδὴ τήνε θαυμάζει ἀκόμα.

Πόσο βαθεῖα τὸ στήθος μου Ἐγγίζει κάθε ὀλόγλυκο φίλιν της ! Ζωγράφος ἂν γενόμουν Δὲ θάκανα ἄλλη εἰκόνα ἀπ' τὴ δική της

Πιστὰ θὰ τὴ ζωγράφιζα Τὴν ὥρα ποὺ 'στὰ χεῖρά μου ὤλη σκύβει, Τὴν ποὺ θλιμμένη κι' ἄρρωστη Τὸν πόνο 'ς τὸ χαμόγελα μου κρύβει.

Ναί, τὴ ζωὴ θέ νάλλαζα Τὴν φτερωτὴ μου νιότη νὰ τῆς δώσω, Κ' ἐγὼ γερόντι δόξαρο Τὴ μάνα μου νέα νὰ καμαρώσω.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΟΚΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΔΙΑ ΤΑ ΟΡΦΑΝΑ ΜΑΣ

Ἀγαπητοί μου,



ΣΩΣ, βλέποντες τὸν τίτλον τῆς σημερινῆς μου ἐπιστολῆς, θὰ νομίζετε ὅτι πρόκειται διὰ τὰ πτωχὰ, τὰ συνήθως ρακένδυτα ἐκεῖνα παιδιὰ, τὰ ἀπόκληρα τοῦ κόσμου, τὰ στερηθέντα ἐνωρὶς τοὺς γονεῖς των, καὶ ἀπομεινάντα ἔρρημα εἰς τὸν δρόμον καὶ εἰς τὸ ἔλεος τῶν φιλανθρωπῶν. Αὐτὰ παρουσιάζονται εἰς τὴν φαντασίαν μας, πάντοτε ὡς ἀκούσωμεν τὴν λέξιν «ὀρφανόν», καὶ πολλάκις ἐπιφοιτῶσιν εἰς τὴν μνήμην μας οἱ στίχοι τοῦ Παράσχου, οἱ πόσον μελαγχολικοί :

Εἰς τὸν προθάλαμόν σας περίλυπον ἐμβαίνει Μὲ μάτι δακρυμένο, μετὰ πρόσωπον ὡχρό... Δὲν ἔχω μάνα... μέσα 'ς αὐτὰ τὰ τρία λόγια Ἐρήμωσι καὶ πέννα καὶ κρῦο κατοικεῖ!

Ἀλλ' ὅχι· ὑπάρχουν καὶ ἄλλου εἶδους ὀρφανὰ. Αὐτῶν ἡ ὀρφάνια δὲν εἶνε ἐκ πρώτης ὕψους τόσο ἀξιοδότης, τόσο σπαρακτική. Ἡ στέρησις τῶν γονέων δὲν τ' ἀποστερεῖ τῶν ἀγαθῶν τοῦ κόσμου· δὲν ἔχουν ἀνάγκην αὐτὰ τῆς συνδρομῆς τῶν φιλανθρωπῶν· καὶ μετὰ τὸ δυστύχημα, ἐξακολουθοῦν νὰ μένουν εἰς τὸ μέγαρόν των, ἢ τοῦτο ἀλγιστὸν εἰς τὴν ἀνετον οἰκίαν των· τὰ ἐνδύματά των, καὶ πένθιμα ἀκόμη, εἶνε πλοῦσια καὶ κομψά· ὁ βίος των κατ' οὐδὲν μετεβλήθη· ἐξακολουθοῦν τὰ μαθήματά των, ἐξακολουθοῦν τὴν ἐργασίαν των, συνεχίζουν τὴν εὐτυχίαν των...

Τὴν εὐτυχίαν των; Ἄ, ὅχι, εἶπα πολὺ... Ποτὲ δὲν θὰ θεωρήσωμεν εὐτυχίαν ἐν ὀρφανὸν παιδίον, ὅσον πλούσιον καὶ ἂν ἔχῃ διὰ νὰ ζήσῃ, ὅσους συγγενεῖς καὶ ἂν ἔχῃ διὰ νὰ το περιποιηθῶν. Οἱ γονεῖς εἶνε πάντοτε τὸ πλέον δυσανάπληρωτον κτήμα τοῦ κόσμου! καὶ εἴτε πλούσιον εἴτε πτωχόν, εἴτε συντροφευμένον εἴτε ἔρημον, ἐξίσου λυπεῖται τις τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον ἔχασεν ἐνωρὶς πατέρα ἢ μητέρα, ἠθασαυρὸν τὸν ὁποῖον δὲν εἶνε ἱκανὸς νὰ νηυσταθμίσουν, οὔτε οἱ ἠθασαυροὶ τοὺς ὁποίους τυχὸν ἔχει, οὔτε ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους ὄνειροπολεῖ ἴσως νὰ ποικτήσῃ... Διὰ τοῦτο ἡ καρδία συντρίβεται καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ πληροῦνται δακρύων, εἰς τὸ ἀκούσμα προῶρου θανάτου γονέων, ἐγκαταλειπόντων ἀνήλικα ὀρφανὰ.

Ὡ, πόσον ἡ λύπη αὐτὴ εἶνε ζωηρότερα, ὅταν τὰ ὀρφανὰ αὐτὰ τύχῃ νὰ εἶνε γνωστὰ καὶ προσφιλεῖ!... Πόσον,

παραδείγματος χάριν, λυπεῖται ἡ Διάπλασις, ὅταν μαθάνῃ ὅτι ὁ τάδε μικρὸς τῆς φίλος ἔχασε τὴν μητέρα του, ὅτι ἡ τάδε μικρά τῆς φίλη ἔχασε τὸν πατέρα της! Τοὺς τελευταίους τούτους μὴνας μάλιστα, τὰ τοιαῦτα σπαραξικάρδια ἀγγέλματα ἦσαν συχνότερα τοῦ συνηθούς. Ὁ σωρὸς τῶν ἐπιστολῶν σας ἐστίζετο ἀπὸ πολλὰ χαρτιά, μετὰ πένθιμα περιθώρια, — ἀπὸ τὰ πλατέα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἀγγέλλουν ἀμέσως μέγα καὶ πρόσφατον δυστύχημα... «Ἀχ, καὶ ἄλλος θάνατος! ἔλεγε δακρύζουσα ἡ Διάπλασις. Ἀχ, καὶ ἄλλη ὀρφάνια!...» Καὶ πόσον βαθεῖα, πόσον μετριοκτική ἦτο ἡ λύπη της! Αἱ ὀλίγαι ἐκεῖναι παραμυθητικαὶ λέξεις, τὰς ὁποίας ἀπευθύνει ἐκάστοτε πρὸς τὰ ὀρφανὰ διὰ τῆς Ἀλληλογραφίας της, οὔτε τὸ μυριοστὸν ἐκφράζουν ἀφ' ὅτι αἰσθάνεται ἡ ἀγαπῶσα καρδία της.

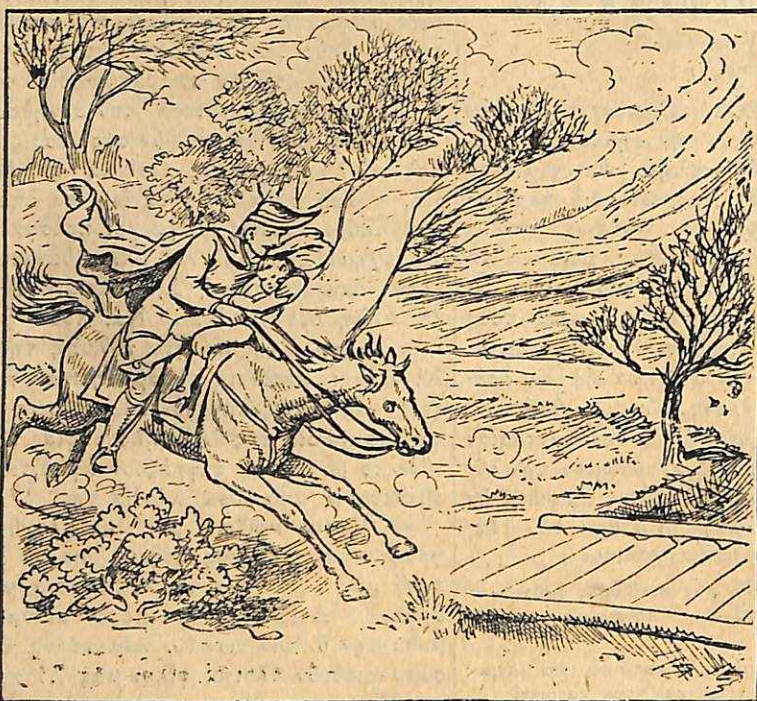
— Κύριε Παίδων, μοὶ εἶπε προχθές· γράψατε σεῖς ὀλίγας λέξεις διὰ τὰ ὀρφανὰ μας... διὰ τὰ ἀγαπημένα μας ὀρφανὰ. Δεῖξατέ τους πόσον αἰσθανόμεθα τὴν θλίψιν των... κάμετε νὰ τὴν συμμερισθῶν ὅλοι οἱ φίλοι μας... προσπαθήσατε νὰ τὰ παρηγορήσετε...

Θὰ προσπαθῶ... Ἀλλὰ τί νὰ γράψω; Τί εἶνε ἱκανὴ νὰ εἴπῃ ἡ ἀνθρωπίνη γλῶσσα, εἰς τόσῳ μεγάλῳ δυστυχηματι;... Ποίως λέξεις παρηγορήσας νὰ εὐρὼ εἰς τοιοῦτον πένθος; Τίποτε, τίποτε δὲν ἡμπορῶ νὰ κάμω, εἰμὴ μόνον νὰ νυψώσω τὸν νοῦν μου καὶ τὴν καρδίαν μου πρὸς τὸν Θεόν, καὶ νὰ Τον παρακαλέσω, μετὰ τὴν ζέσιν ὅση εἶνε ἡ συμπάθειά μου πρὸς τὰ ὀρφανὰ, Αὐτὸς νὰ τα βοηθήσῃ, Αὐτὸς νὰ τα παρηγορήσῃ! Εἶνε ὁ ἀπόλυτος Κύριος τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων μας, εἶνε ὁ Πατὴρ ὅλων τῶν ὀρφανῶν. Αἱ βουλαὶ Του εἶνε ἀνεξίτηλα. Κανεὶς δὲν θὰ ἡμπορέσῃ ποτὲ νὰ εἴπῃ, διατί ἠθέλησε νὰ καλέσῃ πλησίον Του τὸν πατέρα ἢ τὴν μητέρα ἐνὸς μικροῦ πλάσματος Του, καὶ νὰ μείνῃ δι' αὐτὸ ὁ μόνος Πατὴρ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐν τῇ οὐρανῷ... Καὶ μήπως Αὐτὸς μόνον, ἐν τῇ ἀπειρῷ του ἀγάπῃ, δὲν εἶνε ἱκανὸς νὰ ἀναπληρώσῃ πᾶσαν ἄλλην ἀγάπην; μήπως αὐτὸς δὲν εἶνε ἱκανὸς νὰ ἐνσταλάξῃ εἰς τὰς πληγωμένας μικρὰς καρδίας τὸ βάλαμον τῆς παρηγορίας;

Σεῖς δέ, ἀγαπητοί μου φίλοι, ὅσοι ἔχετε τὸ εὐτύχημα νὰ ἔχετε, ἐκτὸς τοῦ οὐρανοῦ Πατρός, καὶ τοὺς ἐπὶ γῆς ἀντιπροσώπους Του, τοὺς Γονεῖς σας, συμπαθεῖτε, ἀγαπάτε, παρηγορεῖτε τὰ δυστυχῆ ἀδελφία σας, ὅσα δὲν τοὺς ἔχουν πλέον, — εἴτε πλούσια εἶνε εἴτε πτωχὰ, εἴτε εἰς μέγαρον κατοικοῦν, εἴτε εἰς τοὺς δρόμους περιφέρονται, εἴτε τὸν ἄρτον ἐπαιτοῦν, εἴτε μόνον τὴν συμπάθειαν καὶ τὴν ἀγάπην...

Σας ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ Ο ΔΡΑΚΟΝΤΑΣ



ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

«Όσοι γνωρίζετε την γερμανικήν, θά γνωρίζετε βεβαίως ἐκ τῶν πρώτων καὶ τὸ περίφημον ἐκεῖνο ποίημα τοῦ μεγάλου Γκαίτε, τὸ ὁποῖον ἐπιγράφεται «der Erlkoenig» καὶ ἀρχίζει οὕτω :

Wer reitet so spät durch Nacht und Wind?

Τὸ ποίημα τοῦτο δημοσιεύμεν σήμερον κατ' ἐπιτυχαστάτην παράφρασιν τοῦ κ. Ν. Χατζιδάκη, συνοδεύοντες αὐτό, — διπλῇ ἡ ἐπιτυχία, — καὶ διὰ τῆς ἀνωτέρω **Μαγικῆς Εἰκῆς**.

Βλέπετε τὸν πατέρα ἐπὶ τοῦ τρέχοντος ἵππου, σφίγγοντα εἰς τὰς ἀγκάλας τὸ τρομασμένον ἀγρίον του ; Καί· ἀλλὰ ποῦ εἶνε ὁ Βασιλιάς ὁ Δράκοντας ; — «Ε, οἱ Δράκοντες δὲν βλέπονται τόσο ἐύκολα... Πρέπει νὰ ψάξετε πολὺ, μὰ πολὺ. Καὶ τότε, ὅσοι ἔχετε τὴν ιδιότητα νὰ βλέπετε φαντάσματα, θὰ ἴδῃτε καὶ τὸν Δράκοντα, μετ' τὸ στέμμα του, μετ' τὴν οὐρανὸν του, ἀπαράλλακτον τέλος πάντων ὅπως περιγράφεται εἰς τὸ ποίημα.

ΤΥΧΗ ΚΑΙ ΕΤΟΙΜΟΤΗΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 182)

— Ἐλπίζω νὰ κατορθώσω νὰ σας ἐπιστρέψω τὸ ὥρολόγιόν σας ἀκέραιον, εἶπεν ὁ ταχυδακτυλουργός· ἀλλὰ νομίζω ὅτι μία γενικὴ ἐπισκευὴ κατέστη ἀναγκαία. Καὶ ἐνῶ ἔλεγε ταῦτα, ἔθεσε τὸ θραυσθὲν ὥρολόγιον εἰς ἓνα γουδί, καὶ ἤρχισε νὰ το κοπανίζει.

— Φθάνει, φθάνει... Τί χυδαία ἀστεϊότης ! ἐφιδύριζεν ὁ καρδινάλιος Μορίνι.

— Λαμπρά, λαμπρά, ἡ ἐργασία προχωρεῖ, ἔλεγεν ὁ ταχυδακτυλουργός ἐνῶ ἐξηκολούθει νὰ κοπανίζει· τὰ θρύμματα λαμβάνουν σχῆμα.

«Όλοι οἱ παριστάμενοι εἶχον πλησιάζει, ἀκολουθοῦντες τὸν Πάπαν, ὁ ὁποῖος ἔρριπτεν ἀργίλα βλήματα κατὰ τοῦ ταχυδακτυλουργοῦ. Εἰς τὸ γουδί δὲν εὐρίσκειτο πλέον παρὰ εἰς ἀμορφος σωρὸς συγκεκλιμένους ἐκ χρυσοῦ, ἐλατηρίων καὶ πολυτίμων λίθων.

Ποῖος εἶνε· αὐτὸς μετ' ἄλογο· ἐπὶ δάσος τόσο βράδυ ; Πατέρας μετ' ἀγρίον του περνοῦνε ἐπὶ σκοτάδι· Κρατᾷ τὸ παιδάκι του σφιχτὰ ἐπὶ τὴν ἀγκαλιά του, Ζεσταίνει τὰ χεράκια του μετ' τὰ θερμὰ φιλιὰ του.

— Γιατί μετ' ἄλογο, ἀγρίον μου, κρύβεις τὸ πρόσωπό σου ;
— Τὸν Βασιλιά τὸν Δράκοντα, μπαμπά, δὲν βλέπεις μπρὸ σου ;
Τὸν Βασιλιά τὸν Δράκοντα μ' οὐρά καὶ μετ' κορῶνα ;
— Εἶν' ἓνα μαῦρο σύννεφο, παιδί μου, τοῦ χειμῶνα.

«Ἐλα, γλυκὸ ἀγοράκι μου, ἔλα μαζί μ' ἐμένα, Χίλια παιγνίδια ὡμορφα θὰ παίξω ἐγὼ μ' ἐσένα Χίλια λουλούδια ὀλόδροσα θαύρης ἐπὶ περιγιάλι, Κ' ἡ μάνα μου φορέματα χρυσὰ θὰ νὰ σου βάλῃ »

— Πατέρα μου, πατέρα μου, καὶ δὲν ἀκούεις τώρα, Ὁ Βασιλιάς ὁ Δράκοντας πόσα μου τάζει δῶρα ;
— Ἦσυχασε, παιδάκι μου, τ' ἀκούω : σὲ φοβίζει Ὁ ἀνεμος ποῦ γύρω μας μέσ' ἐπὶ κλαδιά σφυρίζει.

«Θέλεις, χρυσὸ ἀγοράκι μου, θέλεις νάρθηκ μαζί μου ; Οἱ κόρες μου οἱ Νεράιδες σὲ καρτεροῦν, παιδί μου. Πρῶτες ἐπὶ νύχτας τὸν χορὸ οἱ κόρες μου γυρίζουν, Καὶ μετ' τραγούδια καὶ χοροὺς γλυκὰ θὰ σε κοιμίζουν ».

— Πατέρα μου, πατέρα μου, δὲν βλέπεις πῶς σιμώνουν Τοῦ Βασιλιά τοῦ Δράκοντα οἱ κόρες καὶ μετ' ζώνουν ;
— Παιδάκι μου, παιδάκι μου, τίς βλέπω : σὲ φοβίζουν Μόνο οἱ ἱτιές, ποῦ γύρω μας μέσ' ἐπὶ σκοτάδι ἀσπρίζουν.

«Σ' ἀγάπησα, μ' ἐμάγευσε ἡ ὡμορφιά σου ἡ θεία Δὲν ἔρχεσαι μετ' τὸ καλὸ ; σὲ παίρνω μετ' τὴν βία »
— Πατέρα μου, πατέρα μου, ἄχ ! σφίξε με, μ' ἀρπάξει ! Ὁ Βασιλιάς ὁ Δράκοντας, πατέρα, μετ' σπαράζει !

Ἐρρίγησε ὁ πατέρας του, καὶ βιάζει τ' ἄλογό του, Καὶ σφίγγει ἐπὶ τὴν ἀγκάλη του τὸν ἀμοῖρο τὸν γυιὸ του, Φθάνει μετ' κόπο σπῆτι του, μετ' στήθος πικραμένο· Ὁ στήν ἀγκαλιά του τὸ παιδί ἦταν ἐσφυχισμένο.

(Goethe)

N. I. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ

— «Ἄς ἴδωμεν, ποῦ θέλει ἡ Ὑμέτερα Ἐξοχότης νὰ εὕρῃ τὸ ὥρολόγιόν της ; ἡρώτησεν ὁ ταχυδακτυλουργός τὸν καρδινάλιον.

Ὁ Καρδινάλιος ὕψωσε τοὺς ὤμους καὶ δὲν ἀπήντησε.
— Ποῦ ἐπιθυμεῖτε νὰ το εὑρετε ; ἄς ἴδωμεν... — καὶ προσεπονήθη ὅτι ἐξήτει· ἴσως εἰς τὴν τσέπην τοῦ προσώπου, τὸ ὁποῖον δὲν εἴμπορεῖ κανεὶς νὰ ὑποπτευθῇ ὡς συμβοηθὸν μου... εἰς τὴν τσέπην τοῦ Ἁγίου Πατρὸς !

— Εἰς τὴν ἱδικήν μου ! ἀνεφώνησεν ὁ Πάπας, ἀλλὰ ταυτοχρόνως ἐκπληκτικὸς ἀνέστυρεν ἐκ τοῦ θυλάκιου του τὸ θαυμασιὸν ὥρολόγιον, τοῦ ὁποῖου οἱ ἀδάμαντες ἐσπινθηροβόλουν ὑπὸ τὰ ἐκπληκτὰ βλέμματα τῶν παρισταμένων ! Ὁ Ροβέρτος Χουδέν, ἐπωφελοῦμενος τῆς γενικῆς ἐκπλήξεως, ἐχαιρέτισε μειδιῶν καὶ ἀπεσύρθη.

Τὴν ἐπαύριον ὅλοι αἱ ἀριστοκρατικαὶ αἰθουσὲς τῆς Ρώμης τὸν κατεζήτησαν. Ἡ φήμη του εἶχε στερεωθῇ καὶ ἡ τύχη

τοῦ ἦτο πλέον ἐντελὲς ἐξησφαλισμένη. Ὁρεῖλω νὰ ὁμολογήσω, ὅτι ἡ τύχη ἐβοήθησε πολὺ τὸν ἐνδοξον ταχυδακτυλουργόν, τοῦ ὁποῖου τὸ ὄνομα κατέστη βραδύτερον διάσημον εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην. Ἰδοὺ ἡ λύσις τοῦ αἰνίγματος. Εἰς τὸ ὥρολογοποιεῖον ὅπου ὁ Ροβέρτος Χουδέν εἰργάζετο, ἐν Ρώμῃ, ὁ Καρδινάλιος Μορίνι εἶχε δώσῃ τὸ θαυμασιὸν ὥρολόγιόν του πρὸς καθαρισμόν, ὁ δὲ ταχυδακτυλουργός, καταμαγευμένος ἐκ τῆς ὡραιότητος τοῦ καλλιτεχνήματος, εἶχε κατασκευάσῃ ἐν ἀπαράλλακτον διὰ τὸν ἑαυτὸν του, μετ' τὴν διαφορὰν ὅμως ὅτι τὸ εἶχε κοσμήσῃ διὰ ψευδῶν λίθων. Τὴν ἡμέραν καθ' ἣν προσελήθη εἰς τὸ Βατικανόν, ἔφερε κατὰ τύχην μαζί του τὸ ψευδοκαλλιτεχνήμα αὐτό. Ἀκούσας ἐκεῖ τὸ ὄνομα τοῦ Καρδινάλιου Μορίνι, ἐνεπνεύσθη εὐθύς, ἐζήτησε τὸ ὥρολόγιον, τὸ ὁποῖον ἀπέκτησε, εἶδαμεν ὑπὸ τῶς περιστάσεως, τὸ ἀντικατέστησε διὰ τοῦ ψευδοῦς, τὸ ὁποῖον καὶ κατεβρυμάμενος, ἐνῶ ταυτοχρόνως ἔχωσε τὸ

ἀληθὲς εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ Πάπα, ὅταν ἡ Ἀγιότης του εἶχε πλησιάσῃ διὰ νὰ ἴδῃ τί συνέβαινε μέσα εἰς τὸ γουδί !

Ὁλίγη δεξιότης ἤρκεσε διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὸ ἀπλοῦν αὐτὸ παιγνίδιον, τὸ ὁποῖον ἐξησφάλισε τὸ μέλλον τοῦ ταχυδακτυλουργοῦ. Ἀλλὰ τοῦτο ἀκριβῶς μᾶς διδάσκει ὅτι πρὸς ἐπιτυχίαν ἐν τῷ κόσμῳ δὲν χρειάζεται μόνον εὐκαίρια, ἀλλὰ καὶ ἐπιμελὲς δια νὰ ἐπωφεληθῇ τις αὐτήν.

[Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ Α. Verniot].

K. A.

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ
ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 188)

— Τώρα θὰ ἔλθουν οἱ ἄνδρες νὰ φάγουν, εἶπεν ἡ χωρική. Σταθῆτε λιγάκι... Ἄ, νὰ τοὺς κηρύλῃ ! ἔφθασαν !

Τρεῖς χωρικοί, μετ' τὸν οἰκοδεσπότην ἐπὶ κεφαλῆς, εἰσῆλθον εἰς τὸν οἰκίσκον, ἐκάθησαν εἰς τὸ τραπέζι, καὶ μετ' πολλὴν ὀρεξιν ἤρχισαν νὰ τρώγουν τὴν σούπαν, τὴν ὁποίαν τοῖς παρέθεσεν ἡ οἰκοδέσποινα.

— Ἐχει καὶ γιὰ σᾶς, μικρά μου, εἶπεν ἡ καλὴ γυναῖκα, καὶ ἔδωκεν εἰς τὰ παιδιά ἀπὸ ἓνα μεγάλο πιάτο μετ' σούπαν. Κατόπιν εἶπε πρὸς ἐκείνον, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο οἰκοδεσπότης :

— Ἐχασάν τὸ δρόμο... καὶ καθὼς φαίνεται, πεινοῦν πολὺ.

Ἀφ' οὗ ἔφαγαν τὴν σούπαν των, ἡ Μηλιά ἐβγαλεν ἀπὸ τὴν τσέπην της λεπτὰ διὰ νὰ πληρώσῃ.

— Φύλαξε τὰ λεπτὰ σου, κόρη μου, εἶπεν ἡ γυναῖκα. Ἐμεῖς δὲν πωλοῦμε γαλί.

Ἡ Μηλιά τὴν εὐχαρίστησε καὶ τὴν ἡρώτησε ἀπὸ ποῦ εἶνε ὁ δρόμος τοῦ Παρισιῦ, καὶ ἂν τὸ Παρίσι εἶνε πολὺ μακρὰ.

— Ἐτοιμάζεσθε γιὰ τὸ Παρίσι ; ! ἀνέκραξε μ' ἐκπλήξιν ἓνας ἀπὸ τοὺς ἄνδρας. Ἄ, δὲν εἶνε πολὺ κοντὰ βέβαια... Καὶ πουλιὰ ἂν ἦσθε, πάλιν θὰ ἠθέλατε καιρὸ καὶ καιρὸ γιὰ νὰ φθάσετε... Νὰ ὁ δρόμος... φαίνεται ἀπ' ἐδῶ καὶ πηγαίνει ὅλο ἴσια.

Ἡ Μηλιά ἐχαιρέτισε τὴν συντροφίαν, ἐπῆρε τὸν Γιαννάκη ἀπὸ τὸ χέρι καὶ ἐξεκίνησε διὰ τὸν δρόμον ποῦ της εἶχαν δεῖξῃ... Ἄν δὲν εἶχαν περὰ, εἶχαν ὅμως γερὰ πόδια, καὶ ἡ ἀπόστασις δὲν τα ἐτράβαζε. Ἡ Μηλιά ἦτο δέκα ἐτῶν, ὁ Γιαννάκης ἦτο ὀκτώ· εἰς αὐτὴν τὴν ηλικίαν εἶνε κανεὶς δυνατός, ἡ τοῦλάχιστον νομίζει ὅτι εἶνε...

Ἡ Μηλιά ἐκύτταξεν ὀπίσω της καὶ εἶδεν ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνο ἤρχοντο κατόπι των. Τί ; μήπως ἤθελαν νὰ τα καταδιώξουν καὶ νὰ τα συλλάβουν ; ...

Φοβισμένα τὰ παιδιά ἀνέβησαν εἰς τὸν φράκτον ἐνὸς ἀγροῦ καὶ ἐκεῖ ὀπίσω ἐκρύβθησαν, ὥς νὰ προπεράσουν οἱ ὑποπτοὶ ἄνθρωποι. Ἀλλὰ καὶ ἡ σούπα τὰ εἶχε βαρύνῃ· εἶχαν πολὺν καιρὸν νὰ φάγουν τόσῃ ὥραίαν σούπαν, μετ' καρτὰ καὶ μετ' πατάτες... Χωρὶς νὰ θέλουν λοιπὸν ἐκλείσαν τὰ μάτια καὶ ἀπεκοιμήθησαν. Ὅταν ἐξύπνησαν, ἦτο σχεδὸν μεσημέρι. Εἶχαν λησμονήσῃ ὅτι δὲν εὐρίσκοντο πλέον εἰς τὸν ἀσφαλὲ τῶν Βράχων καὶ εἶχαν κοιμηθῇ πολὺ περισσότερον ἄφ' ὅ,τι ἠθέλαν... Καὶ τώρα ἐπρεπε νὰ πληρώσουν τὰς ὥρας που εἶχαν χάσῃ, ἐπιταχύνοντες τὸ βῆμα.

Ἦρχισε πλέον νὰ νυκτώνῃ, ὅταν οἱ μικροὶ ὁδοιποροὶ εἶδαν ἀπὸ μακρὰν ἐν κωδωνοστάσιον. Σημείον ὅτι ἐκεῖ-πέρα ὑπῆρχε χωρίον. Τὸ πρῶτον οἶκημα, τὸ ὁποῖον συνήντησαν, ἦτο ἐν πανδοχεῖον. Ἐμῶθηκαν μέσα καὶ οἱ δύο, εἶδαν μίαν γραῖαν, ἡ ὁποία ἐγενεθε, καὶ της ἐζήτησαν φαγητόν.

— Ἐχετε νὰ πληρώσετε ;

Ἀμα εἶδεν ὅτι εἶχαν χρήματα, ἡ γραῖα τοὺς ἔδωσε φωμί, βούτυρον καὶ μέλι. Τὰ παιδιά ἡρώτησαν ὕστερα, ἂν ἤμπορούσαν νὰ κοιμηθῶν ἐκεῖ. Ἀντὶ μικρᾶς ἀμοιβῆς, ἡ γραῖα ἐδέχθη νὰ τα βάλῃ εἰς μίαν ἄκρην, ἐπάνω εἰς δύο δεμάτια ἀχύρου... Ἄ, πολὺ ὀλίγον ἀναπαυτικὰ ἐπέρασεν τὴν νύκτα εἰς τέτοιον κρεβάτι ! Δι' αὐτὸ καὶ το ἄφησαν πολὺ πρῶτ', χωρὶς νὰ λυπηθῶν, καὶ ἔφυγαν, ἀφ' οὗ ἐπλήρωσαν τὰ ἔξοδα καὶ ἠγόρασαν ὀλίγον φωμί.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καθὼς καὶ τὰς δύο ἄλλας κατόπιν, ἡ ὁδοιπορία των ἐξηκολούθησε χωρὶς καμμίαν ἀξιωματικὴν περιπέτειαν. Δὲν τοὺς ἔλειπεν οὔτε ἡ τροφή, οὔτε ἡ στέγη. Παντοῦ τὰ ἐδέχθησαν μετ' προθυμίαν. Μόνον τὴν τετάρτην ἡμέραν δὲν εὐχαρίστηθησαν πολὺ, διότι ἠναγκάσθησαν νὰ κοιμηθῶν μέσα εἰς ἓνα σταῦλον. Παντοῦ ἡ Μηλιά ὠμιλοῦσε διὰ τὸ Παρίσι· ἀλλ' ἄμα εἶδεν ὅτι ὡςπεποπλεῖστον δὲν τὴν ἐπῆστευαν ἡ τὴν ἐπεριγελοῦσαν, δὲν ἐτόλμους πλέον νὰ ἐρωτήσῃ κανένα, τί ἀποστάσις τοὺς ἐχώριζεν ἀκόμη...

Οἱ ὁδοιποροὶ ἤρχισαν πλέον νὰ ἐξαντλοῦνται. Ἀλλὰ πολὺ περισσότερον ἀνησυχούσαν, ποῦ τοὺς εἶχαν τελειώσῃ καὶ τὰ χρήματα. Καὶ τώρα τί θὰ ἐγίνοντο ;

— Μηλιά, λὲς νὰ φθάσουμε σήμερα ἐπὶ τὴν θεὰν Κατίνα ; ἡρώτησεν ὁ Γιαννάκης ἐκεῖνο τὸ πρῶτ', μόλις ἐξύπνησαν.

— Μήπως ξεύρω ; ἐγὼ ; ἀπήντησεν ἡ Μηλιά.

Πραγματικῶς, μήπως ἤξευρε ; ... Τὸ βέβαιον ὅμως εἶνε, ὅτι ὁ ἥλιος, ὁ ὁποῖος ἤρχισε νὰ λάμπῃ, διαλύων τὴν ὁμίχλην τῆς πρωῒας, τῆς ἐδίδο ὁρῶς καὶ ἐλπίδα.

Τότε ἐπέρασεν ἀπ' ἐκεῖ μία βωδάμαξα, τὴν ὁποίαν ὠδηγοῦσεν ἓνας ἄνθρωπος, μ' ἓνα μεγάλο ραβδί εἰς τὸ χέρι. Τὰ παιδιά τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐκάθητο ἐπάνω εἰς ἓνα σωρὸν ἀπὸ χαλίκια. Ὁ ἄνθρωπος εἶχε ἀγαθὴν φυσιογνωμίαν καὶ ἡ Μηλιά ἀπεφάσισε νὰ τον πλησιάσῃ καὶ νὰ τον καλημερίσῃ.

— Τί θέλεις, κόρη μου ; ἡρώτησεν



«Ἐπῆρε τὸν Γιαννάκη ἀπὸ τὸ χέρι καὶ ἐξεκίνησε διὰ τὸν δρόμον ποῦ της εἶχαν δεῖξῃ... (Σελ. 197, σελ. α').

ὁ ἀμαξᾶς. Δὲν ἔχω τίποτε μαζί μου, γιὰ νὰ σου δώσω... Ἐσεῖς δὲν εἰσθε ἀπ' ἐδῶ, βέβαια. Ποῦ πηγαίνετε ;

— Πηγαίνουμε ἐπὶ τὴν θεὰν μας τὴν Κατίνα, εἶπεν ἡ Μηλιά. Ἀλλὰ ἔχουμε κουρασθῇ τόσῃ πολὺ, ποῦ ὁ ἀδελφός μου δὲν θέλει περὰ νὰ περπατήσῃ.

— Καὶ ποῦ μένει ἡ θεὰ σας ;

Ἡ Μηλιά δὲν ἐτόλμησε νὰ ποικηθῇ : εἰς τὸ Παρίσι. Ἐνθυμήθη λοιπὸν ἓνα ὄνομα τόπου, ὅπως διδούκα κατὰ τύχην, καὶ εἶπε :

— Στὴ Λάνδη !

Ἐπῆρχεν εἰς τὴν περιοχὴν ἐκείνην ἓνα μεγάλο κτήμα μετ' πύργον, τὸ ὁποῖον ὀνομάζετο Λάνδη.

— Ἄ, εἰς τοῦ κυρίου Δούμανη ; εἶπεν ὁ ἀμαξᾶς. Μὰ θάργησετε πολὺ νὰ φθάσετε. Εἶνε σχεδὸν ἐξ ἀυγῆς ἀπὸ ἐδῶ.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των,
δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου
καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου
φίλους : **Πρόσχε Καλά** (Δ. Κ.), **Κάλαϊρ** (Ι. Κ.),
Βρέννορ (Δ. Σ.), **Δίγναια** **Ἀθηναῖα**
(Σ. Δ.), **Φωνακλᾶρ** (αὐτὸ ἐξέλεξα ἐκ τῶν
τριῶν, τὰ ὅποια μοῦ προτείνει διὰ τοῦ ἀδελφοῦ
του) **Κυματίζουσα Θάλασσα** (Α. Θ.) καὶ
Ἀφροσπεγαυωμένη Κῆμα (Ε. Β.)

**Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν νάν-
ταλλάξουν :** Ἡ **Κυματίζουσα Θάλασσα**
μετὰ τὸ **Ἦονχο Ἀεράκι**, **Ναυτοπούλα**, **Χειμω-
νιάτικη Διακίδα**. **Μικρὸν Τυμpanιστὴν**
καὶ **Μέλλοντα Καλλιτέχνη** — ὁ **Ἀρχιναύ-
αρχος Εὐρυδιάδης** μετὰ τὴν **Ἑλληνικὴν Ση-
μαίαν**, **Ἀγρονομολογίστα**, **Ναυτοπούλο** καὶ
τὰς δύο ἀδελφὰς τῆς **Ναυτοπούλας** — τὸ **Ἀρ-
τίο-Μαστέλο** μετὰ τὴν **Ναυτοπούλα** καὶ τὸν **Σπ.
Βαρβαρέσσον** — ὁ **Πῖφ Πάφ** μετὰ τὴν **Καρνάτιδα**,
Κροκόπεπλον Ἡώ, **Μυστικὴν Φωτὴν**, **Ἰπ-
ποδάμαστριν** καὶ **Ἀμυδρὰν Λάμψιν** — τὸ
Σχηματὸν τοῦ Διὸς μετὰ τὸν **Μελαγχολικὸν**
Ναῦτην, **Ἀρχαίαν Ἀρτεμιν**, **Ἀγγελὸν τῆς**
Εὐτυχίας, **Φάλλοντα Ρύακα** καὶ **Βομεράλ-
δα** — ἡ **Βριτομαρτίς** μετὰ τὴν **Χρυσὴν Χατὴν**,
ρηγοράζην Νεραίδα τῆς **Σκέρου** καὶ **Νε-
ραίδα** τοῦ **Ἰλισσοῦ** — ὁ **Α. Ε. Δίπλος** μετὰ
τὸν **Ἐπιδοφόρον** καὶ **Λούσιον** — ἡ **Τποβρύ-
χιος Ἀμυνα** μετὰ τὴν **Κροκόπεπλον Ἡώ**, **Μο-
ραχὴν τῆς Περτέλης** καὶ **Στ. Βλάχον** — ἡ
Μοῦσα τῆς **Ἀστρονομίας** μετὰ τὸν **Ἀλέξανδρον**
Οἰκονομίδην, **πρώην Μαρσοσιώτισσαν**, **Πα-
παροῦσαν** τοῦ **Τσομαῖου** καὶ **Ρωσικὴν Κα-
ραμέλαν** — ὁ **Φιλοθάνατος** μετὰ τὴν **Ἀμυδρὰν**
Εἰμαρμένην, **Φιλοπάτριδα Ἰάδα**, **Ἀρχαίαν**
Ἑλληνίδα καὶ **Χρυσωμένην Ἀτατολὴν** — ὁ
Ἀερονάυτης τῶν **Βοσγίων** μετὰ τὸν **Ναῦτην** τοῦ
Γλυκοῦ Νεροῦ, **Πῖφ-Πάφ**, **Μοῦσαν** τῆς **Ἀ-
στρονομίας**, **Ἀρχαίαν Ἑλληνίδα** καὶ **Ξα-
ρὸν Καντίζωτισσαν** — ὁ **Βρετανικὸς Ἀστὴρ**
μετὰ τὸν **Φιλοθάνατον**, **Τοῖν Τσών**, **Θουκυδί-
δην** τὸν **Ἰστορικόν**, **Ἐραστὴν** τῆς **Φύσεως**
καὶ **Ταναγαίαν Κόρην** — ὁ **Νέος Ἡρακλῆς**
μετὰ τὸν **Πατριὸν Σπορογίτην**, **Σπασμένην**
Φεγγίτην, **Ἀρχαίαν Ἑλληνίδα**, **Ἀρτίο Μα-
στέλο** καὶ **Μικρὸν Τυμpanιστὴν** — ὁ **Τίς**
τῆς **Νυκτός** μετὰ τὸν **Ἑθνικὸν Ὀρμον**, **Ἀρ-
χαίαν Ἑλληνίδα**, **Μελαγχολικὸν Ναῦτην**,
Δικατερίνην Κοτζάλην Γρίβα καὶ **Ἀεροναυτο-
πούλα** — ἡ **Βίβλα** μετὰ τὴν **Ἑλληνικὴν Καρ-
δίαν**, **Λυρα** τοῦ **Ἀρίωνος**, **Ἦονχο Ἀεράκι**
καὶ **Λευκὴν Φουστανέλλα** — ὁ **Σαρδανάπα-
λος** μετὰ τὴν **Κόρην** τοῦ **Πηλίου** καὶ **Πύρρον** —
ὁ **Ἑθνικὸς Ὀρμον** μετὰ τὸν **Εὐθυμὸν Ναῦτην**,
Μαρκήσιον τῆς **Γαλλόσας**, **Μικρὸν Τυμ-
panιστὴν**, **Φάλλοντα Ρύακα** καὶ **Σπασμένην**
Φεγγίτην — ὁ **Μυλόροδος** μετὰ τὸν **Παλλικάρη**
τῆς **Λαζίας**, **Ρωμιοπούλα**, **Ἐκτορα** τὸν
Τρῶα, **Ζεβὰν** καὶ **Ἐπιδοφόρον** — ὁ **Μελαγ-
χολικὸς Ναῦτης** μετὰ τὸν **Ψίτ-Ψίτ**, **Συριανὸν**
Ἰππότην, **Ἰππότην** τῶν **Ἀνέμων** καὶ **Κου-
ταλιανόν** — **Σέλευκος** ὁ **Κεραυνὸς** μετὰ τὴν
Λύραν τοῦ **Ὀρφέως**, **Ἐρμὴν** τοῦ **Πραξιτέλους**
καὶ **Ὀρφέα** — ὁ **Ζεβὰν** μετὰ τὸν **Δὸν Κολοκύθαν**
Πάτερην, **Τὴν Τὴν Μπόμ-Μπόμ**, **Ἰριδα**,
Ναυτοπούλα καὶ **Φύγε ἀπ' ἐδῶ** — ὁ **Φίλαρ-
θος** μετὰ τὴν **Ξαρὸν Ἡρωοπούλα**.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλακι στέλλει ἡ
Διάκλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς : **Ἑθνικὸν**
Ὀρμον (πολὺ ὠραία καὶ σωστὰ ὅσα μου γρά-
φει περὶ ἀπαγγελίας) **Ἀστερόσσαν Νύκτα**
(αἱ προτάσεις γίνονται πάντοτε ὀνομαστικῶς, πρὸς
ἑνα-ἑνα) **Φιλοθόν** τοῦ **Εὐκλείνου** (εὐχαριστῶ
θερμῶς διὰ τὸ ἐξασπάζωμα ὑπὲρ τοῦ «Πρόαντος»)
Τρικυμῶδη Μαλέαν (ἔσται) **Θαλασσοζάλην**
(νά μου φιλήσῃς τὴν ἀδελφοῦλάν σου) **Ἀστρα-
πὴν** (ἡ παραγγελία σου ἐξετελέσθη) **Περσέα**,

Καθρέα (εὐχαριστῶ πολὺ, καθὼς καὶ τὸν φί-
λον σου) **Νεαρὰν Καλλιτέχνη** (ἦτο λάθος
προσβλὴν ἐξ ὁμωνυμίας· εὐχομαι πᾶσαν ἐπι-
τυχίαν) **Ἀλέξανδρον Σ. Ματσοῦραν** (διατί-
δεν μου γράφεις συχνότερα;) **Ἐσσι θέλω** (χαί-
ρω πολὺ· ποῦ τώρα θά μου γράφῃς τακτικῶς)
Σαρδανάπαλον (πολὺ ἀστεία ἡ ἱστορία τοῦ
γράμματος!) **Ὀμίλῃν** τῆς **Ἀγγλίας** (κ'
ἐγὼ πιστεύω ὅτι εἰς τὸν Πόρον θὰ περάσῃς θαυ-
μάσια) **Βίβλα** (ἔσται) **Τίδον** τῆς **Νυκτός**,
Μέλλοντα Καλλιτέχνη (θὰ δημοσιεύῃ ἡ
πρότασις σου καὶ θὰ ἴδωμεν τί θὰ γίνῃ) **Νέον**
Ἡρακλέα, **Ἄδραν** τοῦ **Εὐκλείνου** (ἔσται)
Μαγνητικὴν Βελόνην (θὰ ἐλήφθησαν) **Ναύ-
αρχον** τῆς **Βαρέλλας**, **Δεσποινίδα Ἀἷ-Χοῦγκ**
Τσάγκ, **Μικρὸν Περιέρρον** (ἡ παραγγελία σου
ἐξετελέσθη) **Ἀνθομένην Παοχάλην**, **Ἀε-
ροναῦτην** τῶν **Βοσγίων**, **Μοῦσαν** τῆς **Ἀστρο-
νομίας** (οἱ περὶ ὧν μ' ἐρωτᾷς δὲν εἶνε συν-
δρομηταί μου) **Γραβιᾶν** (ἔγινε καλὰ τὸ πόδι)
Σιδεροῦν Πύρρον (μὴν ἀνυπομονῇς, θὰ δημο-
σιεύσῃς μετὰ τὴν σειράν των) **Μέλλοντα Ἡρώα**
(δὲν περᾷς, ἐνεγράψας εἰς τὸν «Πρόαντα» καὶ
ἔννευ τοῦ Δελτίου τῆς παραγγελίας) **Ξενητευ-
μένην Ἑλληνοπούλα** (ναὶ· ἀνυπομονῶν θὰ
μάθω τοὺς βαθμοὺς σου) **Ἀρχιναύαρχον Εὐ-
ρυδιάδην** (βέβαια μετὰ τὰς ἐξετάσεις τότε θὰ
ἔχετε καίρῳ) **Λυρικὸν Ποιητὴν** (ἔσται)
Φίλανθον (Βρ. ἐστὶν) **Τποβρύχιον Ἀμυ-
ραν**, **Μαρίαν Καλλινίκου** (εὐχαριστῶ θερμῶς
διὰ τὸ ὑπὲρ τοῦ «Πρόαντος» ἐξασπάζωμα) **Ἀθ-
ραν** τοῦ **Βουνοῦ** (εἰς τὴν ἐρώτησίν σου ἀπαντῶ,
ναί) **Ἀνθος** τῆς **Ἀτατολῆς**, **Χιτωσχεπέ**
Ὀρος (μέχρι δραχμῆς εἰς χαρτονόμισμα· ὀλιγώ-
τερον τῆς δραχμῆς εἰς γραμματόσημα) **Παλ-
λικάρη** τῆς **Λαζίας**, **Σχηματὸν τοῦ Διὸς** (εὐ-
χομαι νὰ πραγματοποιηθῶν οἱ πατριωτικοὶ καὶ
εὐγενεῖς σου πόθοι!) **Τρεχαγυρενδόπουλον** (συγ-
γνώμην διὰ τὴν παραδρομὴν, ἡ ὁποία παρετη-
ρήθη ἀμέσως μόλις ἐστάλη ἡ ἐπιστολή) **Ἀπό-
γειον Ἀδραν**, **Μαρίαν Ν. Χατζιδάκη**, **Μα-
γευμένην Ἀκρογιαλιάν**, **Πῖφ-Πάφ** (σε συγ-
χαίρω διὰ τὴν νίκην εἰς τὸ ἄλμα) **Τέττιγα**
τῆς **Ἀχαΐας** (τὸν συνήθη χαρακτήρα) **Ἡμε-
ρον Περιστερὰν** (ἔσται τὰ ζητηθέντα· τὸ ὑπό-
λοιπον κατετέθη εἰς τὸ ταμεῖον ὑπὲρ τῶν Ἀπό-
ρων) **Ἄϊον** (καὶ ἡ πρώτη ἐπιστολή εἶχε λη-
φθῇ, ἀλλὰ δὲν ἐπρόφασα νὰ σου ἀπαντήσω πρὶν
γράφῃς τὴν δευτέραν) **Σέλευκος** τὸν **Κεραυνόν**
(σοῦ ἀπαντῶ ὅτι τὸ ποίημά σου ἐκεῖνο δὲν ἐ-
στάλη) **Ἀπότομον Βράχον** (μοῦ ἐφάνη καλὴ
ἡ ἰδέα σου καὶ ἴσως κάποτε τὴν πραγματοποιή-
σω) **Ἀτταβίριον** **Ρόδου** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 8
Ἰουνίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 26 Ἰουλίου.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράψωσι
τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν
τῇ Γραφεῇ μας εἰς 50 κτλ., ὧν ἕκαστος
περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται 1.

513. Δεξιγοῖς.

Ἐνα γράμμα μ' ἐν σου μέλος ἂν θελήσῃς νὰ
[συνδέσῃς.

Θάμνον με φαγώσιμ' ἄνθη εὐχέρως θάποτελῇς.

514. Στοιχειογράφος.

Ἄν βασιλεὺς τις μυθικός τὸν πρᾶκτον ἀλλάξῃ
Κατὰ πολυτίμον λαμπρὸν εὐθὺς θὰ ἐξετελέσῃ.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Φιλοφίλου τοῦ Εὐκλείνου

515. Μοδαῖκόν.

Ἡ Ὀφθαλμὸς καὶ ἡ Πάρος,
Ὁ Ὀφθαλμὸς καὶ ὁ Θέρος,
Ἡ Πύλη καὶ ὁ Θάρος,
Ὁ Πόλος καὶ ὁ Γέρος,
Ἀπὸνα δίδουν γράμματα
— ὅχι τὰ κεφαλαία. . . —

Καὶ κάμνεις ἐν τῷ ἄμα

Ἀρχαίον Βασιλεῖα.

Ἐστὶν ὑπὸ Δημητρίου Π. Δρίβα

516. Μεταγραμματισμός.

Βγάλε σίγμα, βάλε μί
Καὶ θὰ ἴδῃς εἰς τὴ στιγμὴ
Τὸ Αἰγαῖον τοῦ νάφησιν
Καὶ ἔτους κήπου νὰ πηδῇ.

Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Πάντοτε Φαιδρᾶς

517. Δημῶδες Αἰνίγμα.

Χαλαλίκια πουργαράκια
Κεῖ' ἐστὶν βράχο φυτρωμένα.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Λουσιῶ

518. Οἰκίδκος.

Αἱ στιγμαὶ νάντικα-
τασταθῶσι διὰ γραμ-
μάτων, οὕτως ὥστε
νὰ γινώσκονται : εἰς
τὴν μίαν πλευρὰν τῆς
στέγης ἀρχαῖον ὄπλον,
εἰς τὴν ἄλλην καρπὸς,
εἰς τὴν βάσιν ζῶον
ἄγριον, δεξιὰ (ἐκ τῶν
ἄνω πρὸς τὰ κάτω) πτηνόν,
ἀριστερὰ κράτος
εὐρωπαϊκόν, εἰς δὲ τὴν θύραν δεξιὰ μὲν ὄνομα
γυναικὸς ἐκ τῆς Γραφῆς, ἀριστερὰ σύνδεσμος,
καὶ εἰς τὸ ἀνάφλον πρόθεσις.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Τρικυμῶδους Μαλῆα

519. Τρίγωνον.

1. Αὐτοκράτωρ ἐκ τῶν μᾶλλον ὤμων.
2. Μεταξὺ τῶν ἀρχαίων Θεῶν.
3. Τοῦ προσώπου σου εἴμ' ἐγὼ μέλος.
4. Στους συνδέσμοις θὰ μ' εὕρῃς ζητῶν.
5. Εἰς τὸ τρίγωνον δίδω τὸ τέλος.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Πηνελόπης τῆς Ἐρημῆ

520. Τετράγωνον.

Νάντικατασταθῶσιν αἱ
στιγμαὶ διὰ γραμμάτων, ὥ-
στε νὰ γινώσκωνται, εἰς
μὲν τὸ Α' τετράγωνον :
ἄνω πτηνόν, κάτω ἔντομον,
δεξιὰ τροφή, ἀριστερὰ πτη-
νόν· εἰς δὲ τὸ Β' τετράγω-
νον· ἄνω ἡφαίστειον, κάτω
ἐργαλεῖον, δεξιὰ θεὰ καὶ ἀ-
ριστερὰ ἐπίρρημα.

Ἐστὶν ὑπὸ Ἀνδριάνας Ν. Βλασοπούλου

521. Μεθοδοτοιχίς.

Διὰ τῶν μεσαίων γραμμάτων ἐπὶ τὰ νήσων
σχημάτισον ἀρχαίαν μακεδονικὴν πόλιν.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Τρομάρα

522. Φύρδον Μίγδον.

Ὁ κύσολις νὰ εραγέει κι' ἐλάλει τὸ λίλαμ του
δέου τὴν γώννημ ἐλάλει δέου τὴν καφενήλ του.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἑλληνομάδου Ἀμερικανοπαίδος

523. Φωνεντόλιπον.

πς-φλ-τ-ρχ-τ-χ-τ-μ-σ.

Ἐστὶν ὑπὸ Ἀγγύρης Σκουνακή

524. Ἑλλιποσύμφωνον.

αωο-ααοο-υο-αεσηο.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Δεθαλοῦ Ρόδου

525. Γοῖφος.

ὁ ὁ ὁ
ὁ MM ὁ + ὁδὸ Πόρος τοῦ ὁ
ὁ ὁ + ὁδὸ Πόρος τοῦ ὁ

Ἐστὶν ὑπὸ Νίκαντος Μ. Μπουρίδου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 18 Ἀπριλίου ἔ. ἔ

- 193.** Πάνθηρ (πᾶν, θήρ). — **194.** Ἀἷλος, Μή-
λος. — **195.** Παρά, ἄρπα. — **196.** Ἡ μέλισσα.
197. Α. **198-199.** 1. Τόξον, 2. Τόξον, δασὺ, δ-
ΒΑΒΑ Ι λος, βόλος, βέλος. 2.
ΑΙΑΠΦΟΣ ἔτος, ἔλος, ἔλος, δ-
ΑΡΧΙ ΔΟΧΟΣ ρος, ὄρος, ὄρος, ὄρα.
ΕΧΕΚΡΑΤΙ ΔΗΣ **200.** Ὅταν εἴνε χρο-
νολογία πρὸ Χριστοῦ.
201. Συνεχέστερον νόει τὸν Θεὸν ἢ ἀνάπνεε.